

– підготовка майбутніх фахівців до подальшої професійної діяльності, базуючись на колективній роботі співробітників, їх умінні розв'язувати складні завдання, досягати компромісу, враховувати інтереси замовників, клієнтів, компанії та колективу;

– об'єднання людей з різними знаннями, навичками та точками зору, з різним рівнем іншомовної компетентності, що дозволяє реалізувати процес взаємонавчання природнім шляхом;

– пошук та знаходження творчих та інноваційних рішень складної проблеми в разі ефективної організації командної роботи;

– можливість виконувати різні ролі в команді, опрацьовуючи різні завдання, з метою визначення найбільш комфортних ролей для себе та подальшого застосування їх у професійній діяльності, для самопізнання та самоактуалізації;

– розвиток професійних та глобальних навичок, таких як управління проектами, самоменеджмент, вирішення проблем, навички вирішення конфліктів та ведення переговорів, комунікативних навичок, критичного мислення та креативності, лідерства, соціальної відповідальності;

Ще одним важливим компонентом успішної організації команди є розуміння моделі команди, яка буде найбільш ефективною в конкретній ситуації з метою доцільного планування та чіткого окреслення очікуваних результатів. У світовій практиці визначають 5 основних моделей команд: традиційну модель, модель командного духу, передову модель, цільову модель та кібермодель (віртуальну модель) [3].

Список використаних джерел:

1. Школяр С.П. Інноваційний розвиток держави – комфортне життя її громадян. Тези виступу в обговоренні / С.П. Школяр // Матеріали парламентських слухань у Верховній Раді України 20.06.07 р. «Національна інноваційна система України: проблеми формування та реалізації» / Упор. Г.О. Андросчук, М.М. Шевченко, – К.: Парламентське вид-во, 2007. – С.60-62
2. Katzenbach J.R., Smith D.K. The Wisdom of Teams: Creating the High-performance Organization. Boston: Harvard Business School, 1993. 275 с.
3. Team Models – different types of teams. URL: <http://www.managementstudyguide.com/team-models.htm>

А. С. МАКАРЕНКО ПРО КОНЦЕПЦІЮ ФОРМУВАННЯ ВИХОВНОГО ПРОЦЕСУ

*Геращенко Ю. М.
Полтава, Україна*

Визначаючи мету й стратегію виховання в сучасній незалежній Українській державі, педагоги, зазвичай, звертаються й до її історичних джерел, до поглядів на цю проблему класиків української педагогіки. Вникнемо в педагогічну систему А. С. Макаренка, творче життя й педагогічну діяльність [1].

В основу формування педагогічної системи А. Макаренка поклав такі принципи виховання: поваги і вимоги; щирості і відкритості; принциповості; турботи і уваги; вправлення (вправи); загартування; ефективної праці; виховання в колективі; співпраці з сім'єю; підтримки дитячої радості; гри; поєднання покарання і нагороди.

Основним принципом педагогічної системи А. С. Макаренка є принцип виховання в колективі. Колектив розглядався ним як універсальний метод виховання, що є загальним і єдиним, та водночас дає можливість кожній окремій особистості розвивати свої здібності, зберігати свою індивідуальність, йти вперед лініями своїх нахилів. Макаренко розробив і апробував методику колективістського виховання, технологію її втілення.

Колектив, на думку А. С. Макаренка, завжди повинен жити напруженим устремлінням до якоїсь цілі. Коли ця напруга спадає, то постають нові перспективи, настає самозаспокоєння, у колективі зникає майбутнє. Не менш важливим для повноцінного життя колективу є принцип паралельної дії, який доцільно використовувати вже на другій стадії його розвитку. Згідно з цим принципом кожний вихованець повинен підпадати під паралельний вплив принаймні трьох педагогічно спрямованих сил: 1) педагога; 2) активу; 3) всього колективу [3].

Значну увагу Антон Семенович приділяв проблемам педагогічної майстерності. На його думку педагог-вихователь повинен відповідати певним вимогам: бути патріотом своєї батьківщини; мати добру загальноосвітню, професійну та педагогічну підготовку; бути ініціативним, активним, енергійним і життєрадісним, гуманним і чуйним товаришем і другом; вимогливим до себе і вихованців; працювати творчо; уміти аналізувати свою роботу і вивчати досвід своїх товаришів; мати педагогічний такт. Для того, щоб бути хорошим педагогом, треба багато працювати над собою [2].

Педагогічна спадщина А. С. Макаренка, його погляди на визначення суті й характеру виховання, на визначення мети й засобів виховання є актуальними і для сьогодення. У міжнародному обширі великий педагог розглядається як педагог-новатор ХХІ століття, діяльність і педагогічні погляди якого справили значний вплив на становлення і розвиток виховних систем у різних країнах світу. Педагогічна спадщина класика української педагогіки А. С. Макаренка – невмируща.

Список використаних джерел:

1. Ушинский К.Д. Рідне слово // Хрестоматія з історії вітчизняної педагогіки. – К.: Радянська школа, 1961.
2. Макаренко А.С. О воспитании. – М.: Политиздат, 1990.
3. Макаренко А.С. Педагогические сочинения в 8 т. – М.: Педагогика, 1984.